

Camping De Zandrand recreatieprogramma*

(Van 12 t/m 26 juli)

Zaterdag - Wisseldag

Zondag - Bezoekdag

Dinsdag - Zeskamp

Donderdag - Pannenkoekenfeest

Vrijdag - Bingo!

Zondag - Puzzeltochtbrunch

Maandag - Tupperwareparty

Woensdag - De Vries Tennistoernooi

Donderdag - Zandrandbazaar

Vrijdag - Tropical party

* Kijk bij de Boomhut voor het speciale kinderprogramma

Zaterdag - Wisseldag

- Δ *Bij aankomst dient men zich te melden aan de receptie. Na registratie kan men zijn kampeereenheid op de aangewezen plek opstellen. Bij langdurig verblijf kan verlangd worden eens per twee weken het campingtarief te voldoen. Bij een enkele overnachting dient men het campingtarief bij vooruitbetaling te voldoen. De campingdirectie is te allen tijde gerechtigd het campingtarief bij vooruitbetaling te laten voldoen.*
- Δ *Huurcaravan: Op de zaterdag van aankomst kunt u na 15.00 uur de huurcaravan gebruiken. Op de dag van vertrek dient de huurcaravan om 11.00 uur vrij te zijn.*
(Artikel 1 & 2, reglement camping de Zandrاند)

Linda

‘Eh... hallo, ik ben Wendy. Welkom op de Zandrاند.’ De voluptueuze vrouw stak onzeker haar hand uit, waarop Linda hem schudde. Dit was dezelfde vrouw die al een tijdje door de coniferenheg zat te gluren hoe zij de auto uitpakte. ‘Heb je zin in koffie?’

Linda kon niet achterhalen of Wendy’s uitnodiging uit enthousiasme of pure beleefdheid voortkwam. ‘Lekker.’ Dan had

ze haar vuurdoop maar meteen achter de rug. Ze liep achter Wendy de buurttuin in en liet zich in de eerste de beste stoel vallen. Oei, wat staken haar benen. Het weer was tropisch, veel te warm om iets te doen. Zo'n moment benadrukte nog maar eens dat ze er in haar eentje voor stond. Alsof ze dat ooit zou kunnen vergeten.

‘Mooie stoel zeg!’ Ze streek over het zwart gelakte riet.

‘Gewonnen op de bingoavond,’ grijnsde Wendy. ‘Heb je melk in je koffie?’

‘Op de bingoavond? Serieus?’ Linda schoot in de lach. ‘Ik weet niet veel van kamperen, maar begreep dat campings en bingo onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Mijn beeld klopt dus. En ja, melk graag, liefst warm.’

De buurvrouw zette haar klompen voor het mintgroene aanbouwtje en veegde haar blote voeten grondig aan de mat voordat ze de caravan binnenliep. Wendy's onderkomen zag er een stuk degelijker uit dan haar gammele vakantieverblijf.

Linda gluurde door de deur naar binnen. ‘Mag ik mee naar binnen, even rondkijken?’ Wendy draaide zich om keek haar verbaasd aan. ‘Er is niet veel te zien, maar kom gerust verder.’

Linda liet haar slippers achter op de mat en dook achter Wendy het smalle gangetje in.

Toen ze op de camping aankwam voelde het alsof ze in een openluchtmuseum terechtgekomen was, ze wilde liefst meteen in al die hutjes rondgluren. Het enige verschil was dat ze na afloop niet terug naar haar comfortabele huis zou rijden.

‘Wat knus hè, zo'n klein keukentje,’ zei Linda terwijl ze met haar hand over het aanrecht gleed. ‘Alles erop en eraan, zo heb ik het ook. Maar mijn keuken heeft meer bovenkastjes dan de jouwe. Waar laat je in godsnaam al je glaswerk? Ik heb dozen vol, zag ik net. De oude dame van wie ik de caravan huur,

houdt blijkbaar wel van een glaasje!’ Verbazingwekkend hoe alle onderdelen op die paar vierkante meters pasten, dacht Linda. Wendy had zelfs een oven in haar keukentje. Vast om stokbrood en croissantjes in af te bakken, ze zag er niet uit alsof ze veel met kokkerellen had.

‘En? Voelt je hart zich hier thuis?’ vroeg Linda met haar blik op de muur.

De buurvrouw keek haar verbaasd aan.

‘Dat zegt je muur!’ giechelde Linda. ‘Home is where your heart is’ prijkte in sierlijke, zilveren letters op de zonnig gele muur van de slaapkamer die nagenoeg vol stond met het bed.

‘Mijn ouders kochten een caravan op de Zandrandsvlak na dat ik geboren was,’ vertelde Wendy, haar blik op de quote op de muur, ‘ik kom al mijn hele leven op de camping, het is hier heerlijk. Je hebt alles en je hoeft niets.’

Wendy zette de inmiddels volgelopen koffiekopjes en de stroopwafels op het gebloemde dienblad en liep naar buiten. Jammer, dacht Linda. Ze had graag nog even achter die twee gesloten deuren gekeken. Haar buurvrouw zwaaide en riep iets naar de overkant. Iedereen leek hier heel dik met elkaar. Het risico bestond dat er nog wel eens wat burens konden binnenvallen.

‘Hè, lekker,’ zei Linda terwijl ze een kopje koffie en een stroopwafel van het dienblad pakte. ‘Ik ben zo weer weg hoor.’ Ze installeerde zich weer in de heerlijke ligstoel. ‘Mijn kinderen zijn die hysterische speeltuin aan het verkennen. Ze zullen zo terugkomen. Je hoort ze straks wel, ze zijn nogal luidruchtig. Heb jij kinderen?’

‘Ik heb een zoon.’

‘Dat is leuk! Ik heb er twee. Ze zitten elkaar regelmatig in de haren. Jongens hè!’ Ze keek Wendy samenzweerderig aan.

‘Misschien vindt jouw zoon het leuk om met die van mij te spelen? Het zou mij deze vakantie een hoop leed besparen. Als er een vriendje is, wordt er ab-so-luut minder ruzie gemaakt. Maar ik heb ook de Playstation mee, een bak lego en een hele berg wapentuig. Waar houdt die van jou van?’

‘Freek zit het liefst de hele dag achter zijn laptop,’ zei Wendy nadat ze een slok van haar koffie had genomen. ‘Vanmiddag deed hij met het voetbaltoernooi mee, het liep weer eens uit de hand met de Dennenheuvels.’

Linda volgde Wendy’s blik door het spiegelende raam naar de enorme stationsklok boven de gebloemde vaste bank.

‘Misschien zijn ze nu al kampioen en zitten ze aan het bier.’

‘Bier?’ reageerde Linda verbaasd.

Wendy haalde haar schouders op. ‘Ik heb het hem lang verboden, zijn vader vond het allang best dat hij dronk. Eerst stiekem, later samen. Mannen hè? Mijn zoon is zestien, wil na zijn eindexamen naar de Zeevaartschool, de zee op. Ik heb er dus niets meer over te zeggen, vinden ze.’

‘Zes-tien? Serieus? Hoe oud ben jij dan in vredesnaam?’

Wendy keek Linda met een vreemde blik aan. Zo’n rare vraag was dat toch niet? Die vrouw ontsteeg haar in kilo’s, zeker nu er bij haar zoveel vanaf gevlogen was, maar in jaren ontliepen ze elkaar toch niet veel. Of wel?

‘En je hebt erna nooit een tweede overwogen?’ De woorden vlogen voor ze het wist uit Linda’s mond, ze wilde het gewoon graag weten. In zestien jaar had haar piekharige buurvrouw een groot gezin kunnen stichten!

‘Eh...’ Wendy bloosde, ‘... het is ons helaas nog altijd niet gegeven. Mijn man is... nou ja, het doet er niet toe. Ik hoor je kinderen!’ Wendy nam een slok van haar koffie en verslikte zich.

Linda hees zich langzaam op uit de ivoorkleurige kussens. Jonas en Siem kwamen aanrennen en vertelden dat ze haar overal hadden gezocht en opgelucht waren toen ze haar stem vanachter de coniferen hoorden.

‘Dank voor de koffie,’ zei Linda terwijl ze haar kopje terug op het dienblad zette. ‘We spreken elkaar vast nog wel de komende twee weken.’ Of niet, vulde ze in gedachten aan. Die Wendy leefde in een heel andere, nogal kleine wereld, zoveel werd wel duidelijk.

Geen appjes, e-mails of gemiste oproepen. Alles en iedereen zat met zichzelf en met beste vrienden eindeloze maaltijden en gesprekken weg te werken in het buitenland. Was het nog maar een jaar geleden dat zij ook naar zo'n zalig vakantiehuis in Toscane afreisde, comfortabel met de vader van haar kinderen en de bloedjes zelf? De Volvo met moeite slechts half beladen, want er moest voldoende ruimte overblijven om op de terugweg dozen chianti, bijzondere pasta's en oliën en wie weet wat voor schatten van antiekmarktjes mee te kunnen nemen. Deze vakantie voelde bijna als een strafkamp. Pissig veegde Linda langs haar ooghoek.

Ze moest er maar het beste van maken. De verzameling parelmoerkleurige hondjes en katten in de vensterbank had ze achter in de keukenkast geschoven. De treurige, rondzwervende schemerlampjes oogden als trio op de bijzettafel al een stuk vrolijker. De zomerse grand foulard, die vorige vakanties

de standaard stijve tweezitter van plakkerig kunstleer in de huurbungalows bedekte, was over de enorme bank met ribfluwelen kussens uitgespreid. Strak tegen het grote voorraam geschoven, opgefleurd door de Mexicaanse bloemprint, stond hij nog best aardig. Wat nu? Eerst de overvolle koffers van de jongens uitpakken of een sigaret?

Met een sigaret tussen haar vingers liep Linda de houten veranda op die bijna de hele zijkant van de stacaravan besloeg. Ooit was het vast liefdevol in elkaar getimmerd, nu kon een grondige opknopbeurt geen kwaad. Aan het hek hingen drie verroeste bloembakken waarin de rode en witte geraniums snakten naar een slokje water. Ze inhaleerde diep, de bittere nasmaak kalmeerde haar.

Siem en Jonas hadden een matie gevonden op het kampeerveld verderop. Een camping waar achter elke heg vriendjes tevoorschijn konden springen, was voor hen een paradijs. Als dit goed beviel, zou ze er nog een flinke hijs aan krijgen ze ooit in een huisje of hotel te krijgen. Als ze goed luisterde, kon ze hen horen gillen. Wat een energie om met deze beklemmende temperaturen oorlogje te spelen. Spannender gezelschap voor hen trouwens dan die jongen hiernaast. Zestien jaar! Hoe oud zou Wendy dan zijn? Ze zag er niet veel ouder uit dan zichzelf. Dat moest een foutje zijn geweest. Het zou haar niets verbazen. Dat mens zag er verbijsterend uit in haar korte, roze joggingbroekje onder die reusachtige boezem. Na je twintigste zou je toch beter moeten weten.

‘Hai!’

Linda schrok op uit haar gedachten en beantwoordde verbaasd de zwaai van haar buurvrouw. Twee zware mannenstemmen volgden, een jonge en een oudere. Dat moesten haar man en zoon zijn. Ze kon zich niet bedwingen en liep de cara-

van in om door het keukenraam te gluren. Door de dichte heg kon ze slechts de omtrek van twee personen onderscheiden. Er klonk geschuif van tuinstoelen. De mannen werd cola en bier geserveerd, de buurvrouw ging aan het eten. Je maakte hier van alles mee. Ach, ze had toch niks te doen deze twee weken. Kon ze net zo goed een beetje meegenieten van het gezinsleven van anderen. Wie weet stak ze er nog iets van op.

Linda liep door naar de achterkant van de caravan. De twee piepkleine slaapkamertjes roken muf maar zagen er schoon uit. Jonas mocht naast haar slapen, die was nogal onrustig sinds haar ex-man Frits wild geprinte overhemden en een sikje was gaan dragen. Bovendien lag ze niet graag naast zo'n nadrukkelijk aanwezige, koude helft. Ze voelde zich al alleen genoeg. Nadat ze de kleren in de smalle slaapkamerkastjes had opgeborgen, viel ze achterover op het bed en staarde naar de vlekken op het plafond. Even sloot ze haar ogen. Zou een glaasje wijn helpen tegen dat gebonk in haar hoofd? Ze hoorde een vreemd gepiep. Kwam het uit het bos? Er zaten hier hopelijk geen enge beesten, er was geen man meer paraat om ze uit de weg te ruimen. Vanavond zou ze patat halen. Morgen kon ze koken. Er was voor drie dagen eten, voor de rest hoefde ze he-le-maal niks. Klonk dat aantrekkelijk of eerder beklagenswaardig?

Wendy

Hans had gebeld. Over een halfuurtje was-ie er, meldde de voicemail. Geen boek lezen dus. Had ze net zo goed een bakkie met haar overburen Tine en Gerard kunnen doen. Ach, dan kon ze nu tenminste langs de kantine om te kijken of de Zandrands voetbalbeker had kunnen bemachtigen. Daarna lekker op tijd eten, koffie bij pa en ma en dan was de avond voor haar alleen. Wendy checkte zichzelf in de spiegel. Hitte deed haar beslist geen goed. Ze stak haar voeten in de zwetevrije klompen en haastte zich naar de kantine. Hopelijk kwam ze nog op tijd voor de uitreiking van de beker en medailles.

Het feestgedruis danste haar al tegemoet, meegevoerd op het lichte briesje dat de kop opstak. Onweer vanavond? Wat had het weerbericht ook alweer voorspeld? Op het terras van de kantine hingen de voetballers met ontblote bovenlijven onderuit in de wankele rieten stoeltjes, voor hun neus volle en opgestapelde lege bierglazen. Op een van de tafels stond de kampioensbeker, een oor had de overwinningssdans niet overleefd. De uitreiking was dus al achter de rug. Had ze maar niet met Linda, haar nieuwe buurvrouw, koffie moeten drinken.

De zomerhits van vorig jaar schalden uit de kantine. Wendy liep langs het terras naar de buitenbar, haar ogen zochten haar zoon tussen de dorstige feestvierders voor de bar. Freek

stond wat achteraf, hij praatte met Martin die zijn arm losjes om Freeks schouder had gelegd. Freek leek er geen moeite mee te hebben. En zij? De vertrouwde hand zo achteloos op haar bovenarm, vingers die heel even licht haar huid streefden. Haar hersenen protesteerden braaf zodra hij in de buurt kwam, haar lichaam trok een eigen plan. Het grijs trok strepen in zijn ooit zwarte haar, zijn altijd gebruide huid kreeg steeds meer rimpels. Het stond de campingbeheerder goed. Een charmante veertiger. Eigenlijk niet te geloven dat Martin maar elf jaar scheelde met pa.

‘Freek!’ Haar stem sloeg over, geen enkele kans om Nick en Simon te overstemmen. Ze haastte zich door de mensen heen die op een dampend kluitje bij het voetbalteam stonden. Ze werd tegengehouden, bekenden feliciteerden haar met Freeks aandeel in de overwinning. Hans zou vast verschrikkelijk balen dat hij juist vandaag zijn schilderklus niet kon afzeggen. Het kampioenschap lag al een paar jaar binnen handbereik.

‘Die aso’s moeten uit de campingcompetitie gezet worden,’ riep een van de voetballers en liet een reutelende boer. Het gedrag van de Dennenheuvelaars liet al jarenlang te wensen over. Maar hen uit de competitie zetten? Dat ging Martin te ver, Wendy wist heus wel hoe hij dacht. De campinggasten van de Dennenheuvel kwamen regelmatig naar de Zandrandkantine als er iets te doen was. Het zou hem een flinke duit aan drankomzet schelen als hij deze luidruchtige vakantievierders weerde.

‘Ik vermoed dat je naar huis moet, jongen.’ Martin keek haar aan terwijl zijn arm van Freeks schouders gleed. Hij had die verleidelijke blik in zijn donkerbruine ogen. Een spiertje bij haar mondhoek begon vervelend te trillen. Was het gek dat er altijd vrouwen rond hem zwermden, lonkend naar aandacht?

De vaste kern flirterige dames van nog geen twintig jaar tot zestigplus breidde zich in het nieuwe seizoen vaste prik uit met overdonderde losse kampeersters. Een stop gesprongen, geen wif, de doorgestuurde krant van thuis niet bezorgd, zat vragen die uitsluitend aan Martin gesteld konden worden. Wendy zorgde er wel voor ver uit hun buurt te blijven. Hoeveel biertjes zou hij gedronken hebben? vroeg ze zich af. Onzin, Martin dronk nooit meer dan een paar vaasjes. Hij was immers altijd aan het werk. Zelfs 's nachts, als hij die paar onwillige, luidruchtige pubers naar hun caravans loodste. Maar nooit Freek, godzijdank.

Freek gaf haar een knuffel. 'Is papa er al? Win ik een keer, is-ie er niet. Ik neem effe de beker mee. Anders gelooft hij het nooit.' Freek pakte onder luid protest de beker aan zijn overgebleven oor van de tafel af en rende lachend weg, er zeker van dat niemand de puf had hem achterna te komen.

Wendy zag dat Martin haar zoon nakeek. Haar lange, slungelige puber die nodig naar de kapper moest. 'Een mooie loop heeft hij, lange passen. Kom, drink een biertje. Om het te vieren.' Weer die blik. 'Ik beloof dat ik van je afblijf, bangerik. Afspraak is afspraak.' Hij lachte zachtjes. 'Je ziet er anders wel schattig uit in dat roze pakje.'

Wendy sloot haar ogen om de film die zich ervoor afspeelde, voor hem te verbergen. Waarom had ze zich vorig weekend in godsnaam zo laten gaan? Ze was gelukkig getrouwd met Hans! De hitte vloog naar haar wangen bij het beeld van Martin die onverwacht dicht naast haar aan de keukentafel schoof. Kitty, ooit haar beste campingvriendin, en zij hadden de nog aanwezige prijsbekers en medailles geïnventariseerd en een bestellijst voor nieuwe exemplaren gemaakt. Het komend hoogseizoen stonden er weer allerlei sportieve evene-

menten op het recreatieprogramma waarbij het nodige blik uitgereikt zou worden. Martin nodigde hen elk jaar voor de inventarisatie uit in zijn woonboerderij naast de camping, als een soort privilege.

‘Je hebt het goed gedaan, jong moedertje.’ Martin liep de keuken in nadat hij Kitty naar haar scootmobiel bij de voordeur had begeleid. Hij liet zich naast haar op een stoel vallen. ‘Je bent uitgegroeid tot een mooie, volwassen vrouw die veel te weinig ruimte voor zichzelf opeist. Wordt het niet eens tijd om te zeggen wat jij wilt in het leven?’

Ja, wat wilde zij eigenlijk? Wendy durfde hem niet aan te kijken.

‘Je bent de dertig gepasseerd, je zoon gaat eindexamen doen. Wat wil jij eigenlijk, Wendy?’

Wist zij niet heel goed wat zij het allerliefst wilde? Ze had al zo lang het onmogelijke gewenst, dat ze er liever niet meer over nadacht. Het leverde alleen maar pijn op, pijn in haar buik, in haar hoofd, in al haar botten. Martin schoof dicht naar haar toe. Zijn hand sloot zich om haar pols, zijn wijsvinger streelde de binnenkant van haar arm.

‘Nou?’ Zijn warme adem streek langs haar oor. Als ze sterk was, rukte ze zich los en beende ze weg uit deze akelige keukens. Sterk? Door weg te rennen? Was dit niet haar moment? Was dit niet het uitgelezen moment zichzelf op de eerste plaats te zetten en de rest te vergeten?

Langzaam liet hij haar los en liep naar het fornuis. Toen hij zich omdraaide, wist ze dat hij het zag. Natuurlijk zag hij het. Haar lichaam sprak een taal die Hans eerder herkende dan zij, een opzweepend jargon waarvan ze zichzelf niet bewust was. Tot nu.

In twee stappen stond Martin weer voor haar neus en

schuurde zijn ruwe wang langs de hare voordat ze zijn mond voelde. Ze drukte zich tegen zijn zweetdoordrenkte overhemd aan en sloeg haar armen om zijn nek.

‘Nog een kus, een allerlaatste,’ zuchtte Wendy in zijn oor.

‘Om af te sluiten wat nooit afgesloten is? Om elkaar echt los te laten? Om niet jaloers te zijn op elkaars aandacht voor anderen? Misschien helpt het, helpt het ook mij om een streep onder dat verdomde schuldgevoel te zetten. Ik heb er genoeg van.’ Martin trok haar dicht tegen zich aan.

Ze opende haar lippen en streek met haar tong langs de zijne. Haar roze-wit gestreepte topje kroop omhoog. Als dit hun allerlaatste keer werd, dan zou het een heel goede moeten worden. Eentje uit zo’n heerlijk voorspelbare vrouwenfilm, een intiem pareltje dat ze kon toevoegen aan haar meest zoete herinneringen. Het gezicht van Hans flitste door haar hoofd. Wég! Wat nu telde, was de vlamme die door haar hele lichaam joeg.

‘Verdomme Wendy, waar zijn we mee bezig?’ hijgde Martin.

‘Met loslaten, voel je dat niet?’

Ze trok hem naar zich toe, voelde Martin opnieuw reageren. Nu of nooit. Zijn handen schoven onder haar hemdje, haar tepels werden hard. Eén keer maar, één keer. Hij tilde haar op de harde, houten tafel en trok het topje over haar hoofd. Tranen van schrik en genot schoten in haar ogen toen zijn lippen om haar rechtertepel sloten, zijn spelende tong daagde haar uit te reageren. Langzaam zocht zijn mond zich een weg naar beneden.

‘Ontspan, Wendy. Als we dit doen, doen we het goed. Je bent toch geen schoolmeisje meer, zoals toen?’

Ze sloot haar ogen toen hij haar roze short en slipje naar beneden schoof. Gelukkig deze en niet die Sloggi tot onder

haar oksels. Ze kon niet meer terug, het moest gebeuren. De golven wellust overspoelden haar. Ze kreunde van genot.

‘Niet stoppen!’ Wendy trok zachtjes aan zijn haar.

Hij keek haar aan, in zijn ogen lag een verwilderde blik. ‘Weet je het zeker?’ In een flits greep hij naar de keukenla.

‘Nee, geen condooms.’

‘Jij hebt het geregeld?’

‘Ja!’

Haar nagels zetten zich onder zijn overhemd schrap in zijn bezwete rug. Ze zocht opnieuw naar zijn lippen voor een alerlaatste kus, een streep onder haar jarenlange strijd tussen verlangen en boosheid. Alle besef van tijd en plaats vervloog, haar hoofd tolde alsof ze te veel gedronken had. Hij duwde haar nog dichter tegen zich aan. Morgen zou haar hele lichaam pijn doen. Een schuldige pijn. Maar nu bestond de wereld alleen nog maar uit die onstuimige man die in, om en onder haar was, die haar met zijn dwingende heupen in ritmische bewegingen volpompte met sprankjes hoop. Ze snakte naar adem, verborg haar hoofd tegen zijn borst om haar gekreun te smoren. Martin kende geen schaamte, met een laatste stoot beëindigde hij zijn uitgeschreeuwde lust.

Het was geen wonder dat ze het ongeduldige kloppen aan de voordeur niet meteen hoorden. Martin schoot overeind en greep naar zijn broek, ze voelde het zaad tussen haar dijen uit zich stromen. Weg wilde ze, weg! Ze sjarde haar slipje en short omhoog en trok haar hemdje naar beneden. Via de keukendeur snelde ze de achtertuin door. Daar stond Kitty al achter het hekje, half uit haar scootmobiel hangend. In haar opengeperde ogen las Wendy hoe de situatie eruit moest zien.